

Alberdomsforsørgelse. Der er jo i det foreliggende Forslag ikke nogen Nagdør, ad hvilken man kan slippe ud fra denne Uretfærdighed. Der er ikke i det foreliggende Forslag opstillet Regler om Tilskud til Hjelvetasker til en frivillig Fattigforsørgelse, som man kunde henpege paa og sige; der er en Institution, som det er Statsmaatens Mening skal træde til og forhindre, at Vedkommende uden egen Skyld bliver kastet ud af Sygefasken og derved ogsaa mister Afgang til Alberdomsforsørgelse. Det er tillige fastsat i dette Forslag, at en Mand, hvis han en Gang har modtaget Fattigunderstøttelse og ikke refunderet den, skal være uberettiget til at modtage den Alberdomsforsørgelse, der her er Spørgsmaal om. Denne Regel, ganske absolut fremsat, forekommer mig urimelig. Efter den bestaaende Lovgivning ere Folgerne af engang at have modtaget Fattigunderstøttelse, som man ikke har været i Stand til at refundere, allerede sørgelige nok. Dette Forslag vil forsaavidt gjøre det tungere endnu, idet denne Omstændighed, selv om den er indtruffen aldrig saa mange Aar tilbage i Tiden, og selv om Vedkommende med sin bedste Villie ikke har kunnet refundere Understøttelsen, tillige skal berøve ham Afgang til Alberdomsforsørgelse. Man kan sige, at en saadan Mand ikke har Noget at beklage sig over; thi det er et nyt Gode, der her skabes, han berøves ikke et bestaaende Gode, men Afgangen til et nyt, men derved forsvinder Uretfærdigheden ikke, og den vil sikkert blive følt haardt. Men saa er der den Giendommelighed ved det foreliggende Forslag, at det tager hele Alberdomsforsørgelsesproblemet bort fra Staten og lægger det over paa Kommunen. Ganske vist kommer man udover en Del Bankefærdigheder paa denne Maade, men kommer navnlig finantseftest ret let udover det store Problem, som Alberdomsforsørgelsen altid skaber overalt, hvor den kommer frem, men om denne Tidning kan anses for fyldestgjørende, om den kan anses for retfærdig, bliver rigtignok et ganske andet Spørgsmaal. Nu vil man maasse sige: Ja, men vi vælte jo gennem dette Forslag ikke væsentlig større Udgifter over paa Kommunerne; det bestemmes kun, at den Understøttelse, der heds til den, der er over 60 Aar, ikke længere skal regnes for Fattighjælp. Men hvis Forslaget i Virkeligheden opnaar sin Hensigt, hvis det virkelig skal lykkes at faae den Opsættelse ind i Arbejdernes Sind — jeg har som sagt mine Tvivl derom, men det maa jo i alt Fald være den ærede Minister's Mening, at det kan lykkes — at der ikke er noget i mindste Maade nedsettende

eller krænkende for Selvfølelsen i at modtage den Hjælp, som her er Tale om, er der ingen Tvivl om, at Antallet af dem, der ville søge Kommunens Hjælp i deres Alderdom, vilde forøges, idet Mange af dem, der nu maasse ved at overanstrenges deres Kræfter, ved et Slid og Slæb, som er udover det, der kan fordres af deres Alder, holde sig oppe, og ligeledes Mange, der holdes oppe af deres Børn, fordi de ikke ville have den Stam, at Forældrene skulle paa Fattigvæsenet, nu langt mere trykt og uden særlig Betænkelighed ville henvende sig til Kommunens Fattigvæsen. Jeg antager, det er Regeringens Tanke, men saa ville de Gamle ogsaa falde Kommunerne til Byrde i betydelig større Omfang, end nu er Tilfældet. Det er navnlig her, man kunde have ønsket nogen Statistikk eller i alt Fald nogen Beregning støttet paa faktiske Forhold, om, hvormeget større den Byrde kunde blive, men det mangler jo. Det maa i alt Fald indrømmes, at der er Udstat til, at den bliver ikke lidt større. Nu veed jeg vel, at der kan siges her, som det i den sidste Tid siges, hver Gang der lægges større Byrder paa Kommunen: Vi ere jo i Færd med at give Kommunerne en Gave saa rig og flot, at de ere i Stand til at bære baade det, vi nu lægge paa dem, og Udskilligt mere. Det er den store Brændevinspresent, som flimrer for Øinene ved saa meget af det, der er kommet frem nu, bl. A. ved den Forandring i Regeringens Forslag om Sygefasker i Landsktinget, at nu skulle Tilskudene fra det Offentlige til Sygefaskerne strax lægges paa Kommunerne helt og holdent. Der er der udtrykkelig henvist til, at man agter at forøge Kommunerne's Indtægt saa betydeligt gennem Brændevinstatten, at man trykt kan gjøre det. Jeg tænker, at noget Lignende vil blive anført til Støtte for det Forslag, vi her behandle; men jeg vil meget indstændigt advare imod saaledes at gjøre Reagning paa Bjørnens Skind, inden den er skudt. Der er dog Ingen, der veed, om virkelig Finantsministerens Forslag om den forøgede Brændevinsafgift og navnlig om dens Anvendelse kommer frelst gennem Lovgivningsmagten. Jeg tillader mig at nære en besteden Tvivl derom. Jeg skal paa ingen Maade her komme ind paa Spørgsmaalets Realitet, men kun pege paa en enkelt Side. Jeg befviler meget, at det vil finde almindelig Anerkjendelse, at man tager en Byrde fra Hartkornet og Formue- og Leilighedsstatten og lægger den gennem indirekte Beskatning over paa netop den fattigste Del af Samfundet. Selv Mange af dem — og jeg indrømmer, at jeg hører til dem — som mene, at Brændevinen er en god Bestatningsgjen-